

INTERNATIONALE BESTSELLER

CHARLOTTE LINK

MINNAAR

THRILLER

MAANDAG 26 JULI 2010

Hij lag op de bank naar de tuin te staren en vroeg zich af wanneer deze dag eindelijk voorbij zou zijn.

Zomerdagen waren erger dan andere dagen, want dan voelde hij zich nog veel meer buitengesloten dan anders. Een onbewolkte blauwe hemel, de geur van bloemen en pas gemaaid gras, de warme lucht. Het leven.

Hierbinnen was het ondanks de hitte buiten heel koel. En eenzaam.

Alvin Malory keek om zich heen: de kamer was klein en donker. Te veel meubels, te armoedig, te vol. Geen plek waar je je goed kon voelen. Hij vond zijn eigen kamer prettiger, maar om daar te komen zou hij moeten opstaan en moeizaam de trap op moeten lopen. Hij rilde al als hij daaraan dacht. Zijn pijnlijke ledematen. Zijn hijgende ademhaling. Bovendien was het een smalle trap met een bocht erin. Hij haatte het om de trap op te gaan. Hij haatte het om de trap af te gaan. Hij haatte het om hier in de woonkamer te liggen.

Hij haatte zijn leven.

Om hem heen stonden lege aluminium bakjes en piepschuim doosjes, en ernaast stonden papieren bekers, ook bijna allemaal leeg. Vandaag had hij Indiaas eten besteld. Een paar porties rijst en lamscurry, *chicken vindaloo*, met groente gevulde pasteitjes, gefrituurde deegkussentjes, plat brood. En cola, liters cola. Een nagerecht van honing, kokos en amandelen, mierzoet. Eerlijk gezegd meer dan één dessert. Van wat hij had besteld had een groot gezin probleemloos voldoende te eten gehad.

Hij moest de verpakkingen opruimen voordat zijn ouders thuiskwamen. Zijn moeder wist het, maar zijn vader wist van niets. Later zou zijn moeder de verpakkingen nog wegbrengen, want anders vond zijn vader ze misschien in de afvalcontainer bij het huis. Alvin stopte alles altijd in een vuilniszak die hij in de voorraadkast zette, helemaal achterin, verstopt achter een stelling. Daar haalde zijn moeder de zak dan later vandaan.

Kreunend ging hij rechtop zitten. Zoals altijd voelde hij zich ontzettend schuldig nadat hij zich helemaal had volgepropt. Hij had alweer gefaald. Hij had zich alweer niet kunnen beheersen. Hij had zichzelf alweer niet in de hand gehad. Morgen, ja morgen hield hij hiermee op. Hij zou niets bestellen. Echt niet. Morgen lukte het hem.

Stiekem wist hij wel dat het hem niet zou lukken.

Alvin Malory was zestien jaar oud, 1 meter 75 lang en honderdacht-enzestig kilo zwaar.

Hij slofte naar de keuken, pakte een vuilniszak uit de kast, slofte terug naar de woonkamer, verzamelde de restanten van zijn maaltijd en bracht alles naar de eetkamer. Iedere andere jongen zou hier maar vijf minuten over hebben gedaan, maar Alvin had er bijna twintig minuten voor nodig. Bukken en de verpakkingen oprapen... heen en weer lopen... woonkamer, keuken, woonkamer, keuken... Alleen daardoor deden al zijn botten pijn en was hij drijfnat van het zweet.

Maar hij was vooral wanhopig en hij had alweer het gevoel dat hij ondanks de hitte vanbinnen bevroor. Alsof zijn ziel rilde van de kou. Een bijna onverdraaglijke triestheid, vermengd met een machteloze woede. Hij wist heel goed hoe hij hier in huis zwetend rondliep in plaats van net als andere jongelui van zijn leeftijd op het strand te zijn of te voetballen of met vrienden te eten. Het was zomer, en hij had vakantie. Hij zag zichzelf met zijn enorme buik in zijn XXL-trainingsbroek. Zag zijn opgezwollen voeten. Zag zichzelf in zijn volkomen eenzaamheid. Die hij alleen kon verlichten door te eten. Als hij at had hij het niet koud. Als hij at voelde hij zich niet alleen.

In de keuken keek hij om zich heen. Er stonden nog afgedekte scha-

len met gebak en in de koelkast lagen belegde broodjes, bier en frisdrank. De vorige dag hadden ze de verjaardag van zijn moeder gevierd. Er waren gasten geweest en Alvin vroeg zich net af of zijn vader het zou merken als hij een paar stukken taart pakte toen er werd aangebeld.

Alvin schrok. Er belde bijna nooit iemand aan als hij alleen thuis was. Behalve de maaltijdbezorger natuurlijk. Maar die was vandaag al geweest.

Vanuit de keuken kon hij niet zien wie er voor de deur stond. Even overwoog hij te doen alsof er niemand thuis was. Misschien was het iemand die stofzuigers wilde verkopen. Of een jehovagetuige.

Hij aarzelde.

De bel ging weer.

Als hij opendeed, vergat hij de taarten misschien. Beter voor zijn lichaam. Beter voor het geval zijn vader had onthouden hoeveel er was overgebleven.

Op pijnlijke voeten hobbelde Alvin naar de voordeur.

En deed open.

Nog geen kwartier later wenste hij wanhopig dat hij dat niet had gedaan.

Sinds Isaac Fagan met pensioen was, bracht hij elke dag uren in zijn tuin door. Hij had rozen geplant die tegen de muur van zijn huisje opklommen, en langs het tuinhek stonden riddersporen en zonnebloemen. Een bloeiend paradijs, vond hij. Hij was sinds een paar jaar weduwnaar en woonde nu alleen, maar dankzij zijn tuin was hij niet echt ongelukkig. Hij had heel veel plezier in het verzorgen van zijn planten. Hij zou er kapot van zijn als iemand hem uit zijn paradijs zou verbannen.

Vandaag had hij het gras gemaaid. Het was juli, dus hoefde dat niet zo vaak. Niet zoals in april, als je het gras bijna kon zien groeien en je het niet vaak genoeg kon maaien. Maar Isaac hield van grasmaaien, omdat hij de geur van pas gemaaid gras zo lekker vond. Vandaag had hij zichzelf opnieuw verwend, hoewel het misschien nog niet eens echt nodig was geweest.

Bij het hek harkte hij restjes gemaaid gras bij elkaar die niet in de opvangzak van de grasmaaier waren beland. Daardoor kwam hij ook langs de plek waar het huis van zijn burens heel dicht bij zijn perceel stond. Hij vond de familie Malory aardig. Hij was gisteren op mevrouw Malory's verjaardag geweest en had zich eigenlijk prima vermaakt met al die mensen. Jammer dat de Malory's hun tuin zelfs voor het feest niet op orde hadden gebracht, want het was de hoogste tijd dat het gazon werd gemaaid en de struiken werden gesnoeid, en de bloembedden stonden vol onkruid. Maar het echtpaar werkte heel hard, dus waar zouden ze de tijd vandaan moeten halen om daar allemaal voor te zorgen? Maar hun zoon Alvin kon toch zeker wel af en toe in de tuin werken? Dat zou misschien ook wel goed zijn voor zijn lichaam. Isaac vond Alvin aardig en beleefd, maar de jongen was echt ongelofelijk dik en leek erg ongelukkig. Hij was altijd alleen en leek geen vrienden te hebben. Vreemd voor een jongen van zestien. Isaac was ervan overtuigd dat dat alleen door zijn uiterlijk kwam. Arme knul.

Isaac keek naar het buurhuis. Alvin had toch nu vakantie? Dan kon hij toch zeker wel... Maar hij lag bijna altijd op de bank in de woonkamer en dan speelde hij met zijn smartphone... of hoe zo'n ding ook maar heette waar ze tegenwoordig altijd mee rondliepen en naar keken alsof daar het echte leven plaatsvond. Precies op deze plek kon Isaac dat altijd zien als hij door de glazen tuindeur van de woonkamer naar binnen keek. Hij keek nu ook, in de verwachting dat hij Alvin op de bank zou zien liggen.

Maar hij deinsde achteruit.

Wat wás dat?

Vlak achter de glazen deur, in de woonkamer, lag iets... iets groot, donkers, in elkaar gezakt. Isaac kneep zijn ogen tot spleetjes. Wat wás dat? Een mens? Of een dier? Of een ding? Hij kon het niet goed zien. Anders was daar nooit iets. Maar nu was daar íets!

Hij liep dichterbij het hek en leunde er een beetje overheen. Hij stond maar een paar meter bij de deur vandaan.

Het iets bewoog.

Het ging rechtop staan en keek Isaac Fagan aan.

‘O mijn god!’ kreunde Isaac. Hij herkende Alvin, maar eigenlijk alleen omdat het wezen aan de andere kant van de deur Alvins figuur had. Verder leek Alvins gezicht amper op het gezicht dat hij van hem kende. Zijn ogen waren onnatuurlijk wijd opengesperd en helemaal star, zijn gezicht was vertrokken in een groteske grimas en op zijn mond stond schuim dat steeds nieuwe blaasjes vormde. Alvin hief een hand en liet die met een smekend gebaar tegen het glas zakken. De hand gleed krachteloos langs het glas naar beneden. Alvins hoofd zakte naar voren, hij gaf over en het leek alsof hij bloed uitspuugde.

‘O mijn god!’ zei Isaac weer. ‘O mijn god!’

Wat was er in vredesnaam gebeurd? Dat schuim... een epileptische aanval? Zijn wijd opengesperde ogen... Isaac maakte aanstalten om over het hek te stappen. Hij moest naar binnen zien te komen. Hij wist dat meneer en mevrouw Malory zoals gebruikelijk niet thuis waren, de jongen was alleen en er was hem iets ernstigs overkomen.

Het hek wiebelde onder zijn gewicht. Even vreesde Isaac dat hij aan de andere kant in het door onkruid overwoekerde bloembed zou vallen. Voor een man van zijn leeftijd vormde zo’n hek een heuse hinderenis. Maar op de een of andere manier slaagde hij erin, terwijl hij door het luide, scheurende geluid dat hij hoorde begreep dat zijn broek was gescheurd. Hij stond aan de andere kant van het hek tussen bloemen, onkruid en hoog gras en veegde het zweet van zijn voorhoofd. Voor hem was de terrasdeur, daarachter lag Alvin. Een grote, vormeloze en roerloze massa, in elkaar gezakt.

Met een paar stappen was Isaac bij het smalle terras, waarop een paar stoelen en een tafeltje stonden. Hij probeerde de deur open te duwen, maar die zat op slot. Hij drukte zijn neus tegen het glas om naar binnen te kijken, zag de meubels in de woonkamer en kon de gang zien die naar de voordeur leidde. Alles zag eruit zoals altijd.

Maar wat niet was zoals altijd, was dat Alvin daar lag en niet bewoog. Isaac liep om het huis heen en probeerde de groene voordeur open te duwen, maar ook die ging niet open. Als buurman had hij

een reservesleutel van het huis van de Malory's, voor het geval iemand zichzelf buitensloot. Daar had hij meteen aan moeten denken, hij was volkomen van slag.

Hij liep over het trottoir terug naar zijn huis. In de hal stond de telefoon en hij belde het alarmnummer. 'Een ambulance,' zei hij en hij gaf het adres op. 'Snel alstublieft!'

De vrouw aan de andere kant van de lijn zei dat de ambulance al onderweg was. Ze wilde bijzonderheden over de gewonde en zijn verwondingen, maar daar kon Isaac niets over zeggen. Uiteindelijk verbrak hij de verbinding gewoon, pakte de sleutel van de Malory's uit een lade en rende terug naar het huis van de burens. Hij hijgde en zweette, niet alleen door de hitte, maar ook door zijn opwinding en zijn angst voor wat hij zou zien.

Hij was nog maar net binnen toen hij een dreiging voelde. Eerst had hij gedacht dat Alvin ziek was, een herseninfarct had gehad, een beroerte of iets anders. Maar als een dier dat gevaar voelt, wist hij meteen dat hier meer aan de hand was. Hij voelde iets slechts, iets gewelddadigs... Hier was iets ergs gebeurd, iets heel ergs, iets wat veel erger was dan alles wat hij tot dan toe had gevreesd.

'Alvin?' riep hij zacht. 'Mevrouw Malory? Meneer Malory?'

Hij kreeg geen antwoord, maar dat had hij wel geweten. Alvin was niet in staat om te reageren en zijn ouders waren naar hun werk.

Het huis rook naar drank en sigaretten, besefte hij opeens. Dat was bijzonder vreemd, ondanks het verjaardagsfeestje de vorige dag.

Hij keek in de keuken. Overal bierflesjes, de meeste geopend, maar sommige waren niet helemaal leeggedronken. Sigarettenpeuken lagen verspreid op de tafel en op de grond. De theebekers die Alvin als klein kind op school had gebakken en beschilderd en die mevrouw Malory trots aan iedere bezoeker liet zien, waren van de plank boven de vaatwasser geveegd en lagen in gruzelementen op de grond.

'O mijn god!' mompelde Isaac geschokt.

Hij was bang. Heel bang. Hij overwoog even om weer naar buiten te gaan en daar op de komst van de ambulance te wachten, maar dat zou

vermoedelijk te lang duren. Voor Alvin kon het weleens om minuten of seconden gaan.

In de woonkamer zag het er al even erg uit als in de keuken, alleen had hij dat door de glazen tuindeur heen niet kunnen zien. Ondefinieerbare vlekken op de vloerbedekking en de meubels, sigarettenpeuken, brandgaten. Geopende, omgegooide flessen. Een tafereel dat Isaac in dit huis nog nooit had gezien en dat ook niet door het feest van de vorige dag was veroorzaakt. De cateringservice had alles opgeruimd en bovendien zou mevrouw Malory haar huis nooit in deze toestand achterlaten.

Alvin lag vlak voor de glazen tuindeur en had zich zo te zien niet bewogen in de tijd dat Isaac de ambulance had gebeld en de sleutel had opgehaald. Isaac knielde moeizaam naast hem en raakte Alvins schouder aan. 'Alvin? Jongen, ben je bij bewustzijn? Wat is er gebeurd?'

Alvin gaf geen kik.

Isaac had het bange vermoeden dat hij niet meer ademde. Hij zag in elk geval niet dat Alvins lichaam bewoog, hoewel dat ook door zijn dikke lichaam kon komen. Hij moest Alvins pols voelen. Alvin lag op zijn ene arm en zijn andere arm, met de hand waarmee hij het glas had aangeraakt, lag bijna buiten bereik van Isaac. Bovendien zag hij ertegen op om Alvin aan te raken. Alvin leek zo zwaargewond dat Isaac bang was dat de jongen al door een briesje kon sterven. Als hij nog leefde.

Wanneer kwam die ambulance verdorie?

Opeens rook Isaac de scherpe geur van braaksel, maar ook nog iets anders... iets ondefinieerbaars... iets chemisch... Hij pakte de groene plastic fles die naast Alvins hoofd lag. Die was leeg. Hij keek vol onbegrip naar het zwarte doodshoofd en de waarschuwing dat dit product nooit binnen bereik van kinderen mocht worden bewaard. Een zeer agressief ontstoppingsmiddel. Isaac gebruikte ditzelfde merk.

Waarom lag deze lege fles naast Alvins hoofd?

Weer dacht hij aan het schuim voor Alvins mond en het bloed. Hij kreeg een gruwelijk vermoeden. Maar dat was onmogelijk! Dat kon echt niet. Alvin zou nooit een ontstoppingsmiddel opdrinken!

Maar wat als hij dat niet vrijwillig had gedaan?

Isaac keek weer om zich heen. Alvin was om de een of andere reden helemaal doorgedraaid, had gerookt en gezopen, drank om zich heen gemorst, gaten in de bank gebrand en daarna met ontstoppingsmiddel zelfmoord gepleegd.

Of... er waren onbekenden geweest. Inbrekers die Alvin hadden overvallen en op de meest gruwelijke wijze hadden gemarteld.

Het was zeer de vraag of hij dit zou overleven. Of hij eigenlijk nog leefde.

Buiten stopte een auto. Dat zou de ambulance wel zijn. Isaac stond kreunend op en strompelde naar de voordeur, nog met fles ontstoppingsmiddel in de hand. 'Snel!' riep hij. 'Heel snel! Er is iets afschuwelijks gebeurd!'

Hij begon te huilen. Van opwinding, van stress, van ontsteltenis.

Hij merkte het niet eens.